

B

BLADH & BLADH

PETER STJERNSTRÖM

FJÄRILS POJKEN

EN OND SAGA

FJÄRILS
PÖJKEN

PETER STJERNSTRÖM

FJÄRILS POJKEN

EN OND SAGA

www.bladhbybladh.se

Copyright © Peter Stjernström

Utgiven av Bladh by Bladh AB, 2015,
enligt överenskommelse med Grand Agency

Omslag: Anders Timrén

Sättning: Harnäs Text & Grafisk form AB

Tryck: ScandBook i Falun, 2015

ISBN 978-91-87371-39-4

Tjugosex år tidigare. Sydöstra Gotland

Mamman la sonen till sitt vänstra bröst för allra sista gången. Hennes hjärta slog kraftigt alldeles nära hans små läppar. Som om det visste att det aldrig någonsin skulle komma så nära pojken igen. Som om det ville prägla honom för evigt med den stadiga rytmen av en mammas livskraft och kärlek. Ikväll klappade hennes hjärta högre än alla andra hjärtan i hela världen.

Ögonen fylldes med tårar. Hon tog ett djupt men hackigt andetag för att tvinga tillbaka hulkningarna som ville fram. Hon undrade om andra kvinnor visste när de ammade sitt barn för sista gången? Eller om de bara upptäckte en dag att nu var det slut och att barnet helt gått över på annan föda? Sörjde de? Eller tyckte de det var skönt att det var över? Hon tyckte det var vidrigt att veta. Men så var det med kunskapen. Hade du en gång tagit del av den gick det inte att gå tillbaka till ett bekvämt liv i ignorans. Att söka sanningen var som att ständigt gå med ett gruskorn i skon. Det gjorde ont om du tog ett felsteg.

Den lille pojken slöt sina ögon och började suga vant. Han la sin bleka och valkiga lilla arm på bröstets ovasida med lätt knuten näve. Handen såg beslutsam ut trots att naglarna var tunna, nästan genomskinliga. Hon stoppade in ett lillfinger i hans näve och han knep direkt tag om det. Hårt. Ett nyfött barn hade många otroliga förmågor. På vänta-barn-kursen inför förlossningen hade barnmorskan sagt att du teoretiskt sett skulle kunna låta ett späd-

barn hänga i sina egna nävar i en tvättlina, så stark var barnets knipförmåga. Mamman hade förstås prövat teorin i praktiken, vetenskapsivrare som hon var. Och ja, det hade fungerat. Tolv veckor gammal hade han hängt där i femton sekunder, utan ett pip. Sedan blev hon för blödig för att fullfölja experimentet.

Med den fria handen svepte hon en flik av sin stora flanellskjorta runt pojkens ben. Hon svängde försiktigt med axlarna och överkroppen för att komma till rätta mot den stora kudden i sängen. Lutade huvudet bakåt.

”Tror du att de andra kommer att göra det ikväll också?”

Mannen som satt vid ett bord en bit bort svarade inte. Han lyfte blicken och såg ut över skogsbrynet utanför fönstret.

”Va, tror du det?” fortsatte hon med lite vassare ton.

Mannen hostade till innan han mötte hennes ögon med en bedjande blick.

”Kan du snälla ta en tablett till? Jag har tagit tre gånger tjugo milligram, det känns rätt stabilt för mig nu.”

”Kan du svara på min fråga istället för att tjata om att pumpa ner sig? Jag sa: vad tror du om de andra?”

”Jag vet inte. Jag tror det. Ikväll är första kvällen som är riktigt bra. Så ja, jag tror det. De borde göra det.”

”Jo, jag vet. Men ändå.”

Mamman strök varsamt över det mjuka håret på pojkens huvud. Virveln uppe på huvudet gick motsols, vilket alltid förbryllat henne eftersom det var ett recessivt anlag. Hennes egna virvlar var medsols och det var ett dominant anlag. Alltså borde hans virvel också vara medsols. Konstigt. Naturen hade tydligen redan spelat ett spratt med den här lilla varelsen.

”Man vet ju aldrig hur det ligger till”, fortsatte hon. ”Det går inte att vara helt säker. Någon kanske ångrar sig. Va?”

Mannen sa inget. På bordet framför honom låg några verktyg, burkar och olika attiraljer. Han tog en tygtrasa och gnodde runt den i en gammal plåtburk med fett. Sedan började han gnida in

fettet i skinnet på en liten lädersele. Han hade tillverkat den från seldonen på en gammal rygsäck som han hittat på vinden i det lilla torpet.

De hade köpt det mycket billigt något år tidigare när priserna på lägenheter, hus och fritidshus hade fallit handlost efter en serie av finansiella härdsmltor som börjat med en börskrasch som kallades "Black Monday". Många husägare var tyngda av fastighetsskatter och ibland kunde det till och med hända att hus med lågt marknadsvärde skänktes bort helt gratis för att ägaren skulle slipa ifrån skatten som ägandet förde med sig.

Torpet var ett gammalt kalkstenshus i Burs socken på sydöstra Gotland. Den som senast ägt huset var en folkskygg och ensamstående smed som var född något av de sista åren på 1800-talet. Han hade blivit mycket gammal och bodde kvar i huset i närmare ett kvarts sekel efter att hans tjänster slutat efterfrågas. Efter att smeden avlidit hade huset stått tomt i många år eftersom hans släktingar tyckte att läget var uselt och skicket illa med de kalla och oklädda kalkstensväggarna. Det var egentligen snarare en gammal smedja än ett torp med sitt stora rum och en väl tilltagen eldstad nästan i golvnivå. El och även vatten var visserligen indragat, men gubben hade vägrat gräva trekammarbrunn trots att närmaste grannen, en bonde med grävmaskin, hade erbjudit sig att fixa det utan krav på motprestation. Gubben hade föredragit att utträtta sina behov på utedasset. Varannan lördag dök han upp på bybastun i Burs för att skölja kroppen. Mycket tystlåten men alltid vänlig.

I slutet av 80-talet kom arvingarna till slut överens om att kontakta en mäklare för att försöka bli av med rucklet. Och precis som de alltid vetat var det inte värt mycket. Med hjälp av sparpengar och ett litet forskningsstipendium kunde det unga paret köpa drömtorpet till ett vrakpris. Det fanns inga andra spekulanter.

Att huset var ruffigt när det unga paret tog över bekymrade

dem inte. Tvärtom, det var underbart att få sätta sin egen prägel på huset. Även om det i princip bara betydde att de städade ordentligt, kalkade om väggarna och köpte nya sängar.

Huset låg intill en långsam å ett tjugotal meter in i den täta skogen innanför strandängarna längs de kilometerlånga, steniga och långgrunda stränderna i Burs. Om de varit beredda att gå på den steniga och vassa botten hade de kunnat promenera närmare hundra meter rakt ut från stranden innan vattnet ens nådde midjan. Sedan kom stupet och strömmarna. Det svarta kalla vattnet.

Paret hade röjt lite i den sandiga strandskogen mellan huset och havet. Nu var det en strålande sjöutsikt från torpet. Det här var deras Gotland, långt ifrån minigolfbanor och vattenrutschkanor på den västra sidan. Isolerat, tyst och i närkontakt med naturens element. Det enda felet var att de hade för lite tid att vara här. De levde ett intensivt vardagsliv i Stockholm tillsammans med några andra unga forskare. Arbete, fritid och familjeliv gled ihop på ett alldeles underbart sätt. De hade hittat mening i tillvaron.

”Kan du komma med påsen?” sa mamman. ”Jag vill se vad som finns.”

Mannen reste sig från bordet och gick fram till sängen. Han satte sig på sängkanten bredvid henne och la sin hand på pojkens nakna rygg. Strök med tummen mellan skuldrorna. Pojken var varm, snart skulle han börja svettas sådär som han alltid brukade göra när han hade ammat en stund. Mannen öppnade den lilla färgglada papperspåsen och visade innehållet för kvinnan.

”Köpte du inga salta grodor? Du vet att jag älskar salta grodor.”

”Det fanns inga. Bara de där mjuka svarta med socker på. Du gillar inte sådana.”

”Äh, jag vill ha de bruna och hårda med pulver på. Jag behöver ammoniumklorid!” sa hon besviket och sköt ifrån sig påsen.

Hon drog en djup suck av frustration och kunde inte längre hålla emot tårarna. Gråten tog över kroppen och bröstkorgen

började skaka så mycket att pojken tappade taget om bröstet. Betsviken stirrade hans stora pupiller framför sig i två sekunder innan han knep ihop ögonen och började skrika.

”Såja. Såja.”

Mannen flyttade sin hand från pojkens rygg till mammans kind.

”Såja. Det kommer bli bra.”

Hon lugnade sig något. Pojken hittade tillbaka till sugläget.

”Här ska du få”, sa mannen.

Han tog en salt och en söt fisk ur påsen och slickade långsamt och metodiskt på deras undersidor. Sedan tryckte han ihop dem mot varandra så att de klibbade fast.

”Sådär, fiskmacka special! Lite salmiaksalt i alla fall.”

Han höll fram godisfiskarna mot kvinnans mun. Hon sträckte sig fram och bet av dem på mitten.

”Mmm, gott ändå”, sa hon.

Ett litet leende spred sig över ansiktet. Hon strök bort tårarna under ögonen med ovasidan av pekfingret.

”Jag kan inte fatta varför det ska vara så svårt att få tag på salta grodor nuförtiden. Okej, ge mig resten också.”

Han stoppade de avbitna godisfiskarna i munnen på henne och lät sitt pekfinger glida med in en bit. När hon mötte hans blick med ett avvisande veck mellan ögonen drog han tillbaka det. Han ville inte ha fler gräl, de hade inte gjort annat än bråkat och gråtit de senaste dagarna. De ville i och för sig samma sak, men båda två hade ändå varit tvungna att tömma ur sig sina känslor på den andre. Att ifrågasätta övertygelsen var en del av deras vetenskapliga fostran. Tvivla på allt tills bara en enda hypotes framstår som sann. Följ den tills nya fakta kastar om korten igen.

”Är han klar snart?”

”Ja, med det här bröstet.”

”Bra, jag ska tatuera innan sista slurken.”

”Mm ... Jag vet. Gud, vad jag hatar det här.”

”Kom med honom. Snart.”

Mannen lämnade godispåsen på sängkanten och gick tillbaka och satte sig vid bordet. Han tog upp en tatueringsmaskin och kontrollerade att den fungerade som den skulle genom att provtatuera en bit av den insmorda läderselen. Jodå, det kom bläck. Han skrev en kort kärlekshälsning och barnets förnamn med klumpiga men fullt funktionella versaler.

Han ställde ifrån sig maskinen och tog istället upp en liten flaska med desinfektionssprit. Han hällde en rejäl pöl i handflatan och gnuggade runt vätskan ordentligt med händerna tills den förångats helt. Tittade sedan ut genom fönstret med en vakande blick som om han försökte upptäcka någon förändring i vädret eller ljuset. Men det såg ut som sist, en försommarekväll där kondensen dansade som beslöjade älvor över strandängen. Det kunde inte vara en bättre natt för en fältkursion.

”Nu har han somnat”, sa mamman.

”Okej, kom med honom då”, sa mannen och bredde ut en liten ljusblå filt på bordet.

”Jag vet inte om jag klarar det här. Kan inte jag gå ut en stund medan du gör det?”

”Nej vadå, du måste ju hålla fast honom. Jag kan bara hålla maskinen och trasan. Har liksom bara två händer.”

Kvinnan kom fram till bordet med pojken på ena armen och godispåsen i den andra handen. Hon la den sovande pojken på mage på filten och satte sig på stolen bredvid sin man.

”Okej, ge hit en tablett till. Vill du ha en bananmacka?” frågade hon.

”Ja, tack.”

Hon tog upp två skumbanor ur godispåsen och slickade på undersidorna. Klibbade ihop dem med tabletten emellan och matade sin man.

”Här kommer en bananmacka special. Jag vet hur mycket du älskar kemisk banansmak, det här är pentylacetat deluxe!”

Han gjorde ett hummande ljud för att markera njutning. Men

det fanns ingen plats för välbehag. Nu handlade det bara om att hålla paniken borta. Att hålla tankarna i schack. Fokusera på det viktiga. Han gav en tablett till kvinnan. Hon svalde den vant med en knyck på nacken utan att behöva dricka något vatten.

Sedan började han noggrant men mycket försiktigt massera in pojkens rygg med en bedövningssalva som han tryckte ut från en ofärgad aluminiumtub där allt som stod på etiketten var pojkens namn skrivet med mammans handstil. Det var hennes eget recept och hon hade blandat i en ansenlig mängd av både adrenalin och prilokain i lidokainsalvan för att verkningstiden skulle bli lång och smärtan så lindrig som möjligt. Nu behövdes bara några sekunder så skulle smärtlindringen vara på plats inför det oundvikliga.

”Okej, du måste hålla fast hans axlar nu. Vad som än händer får du inte släppa förrän jag är klar. Fattar du? Det kommer att gå fort.”

”Jag vet.”

Mannen vände sig mot kvinnan och la sina underarmar mot hennes axlar. Lät sedan armarna glida ner på ryggen och bli till en lång och nära omfamning. Han la sin panna mot hennes och fäste blicken inuti henne.

”Jag älskar dig och Jonas mer än allt annat. Vi ska ge honom det här nu, ska vi inte det?”

”Vi ska ge honom det här nu”, repeterade mamman. ”Vi är autentiska, vi ska ge honom det här nu. Vi ska ge honom livet – imago.”

”Vi ska ge honom livet – imago.”

Ett spädbarn lämnas i skogen. Den lille pojken blöder. Insekter kryllar på honom.

Han överlever. Många år senare kommer frågorna till den nu vuxne Jonas. Vilka var hans föräldrar och varför övergav de honom? Vad är det för märklig begåvning han har? Den underligt starka intuitionen, ska han dölja den eller följa den?

Jonas värvas av det mystiska företaget Apisec som verkar veta mer om honom än han själv. Tillsammans med sin kompis Björne börjar han nysta i sin historia. När de möter den framgångsrika och kompromisslösa Nelly Josefsson märker de att hon och Jonas har något gemensamt.

Det visar sig att Jonas historia är en del av något större. Något djupt obehagligt. En blandning av underliga sammanträffanden och medvetna val driver honom mot svaren.

Fjärilspojken är en svindlande spänningsroman om vägen mot kunskapens himmelrike – eller helvete. En ond saga om vänskap, vetenskap, makt och vanmakt. Det är mörkt, mystiskt och maxat.

ISBN 978-91-87371-39-4

9 789187 137139 4

www.bladhbybladh.se

B
BLADH & BLADH